

như trái núi vĩ đại, nàng không thể không nhìn thấy. Cửa được mở sẵn, nàng nhẹ nhàng lên vào. Bên trong tối om, song nàng đã quen với sự bài trí nên không bị vấp. Nàng nhớ rõ môn một : cầu thang gồm đúng 33 bậc. 33 bậc gỗ op ẹp.

Lên hết cầu thang, nàng ngửi thấy mùi thuốc lá Mỹ. Người lạ cất tiếng :

— Cô đến chậm 5 phút.

Đều điện bật lên. Nàng không đáp, ngồi xuống ghế. Người lạ mở máy thu thanh, rồi quay lại đối diện với nàng. Hắn vẫn mặc chiếc áo sơ mi ngắn bằng hàng NylFrance màu sẫm, để lộ bắp thịt cuồn cuộn, và hai tay dài như tay vượn. Hắn nhắc lại :

— Cô đến chậm 5 phút.

— Tôi lỡ xe. Nếu ông không bắt tôi thay ba lần tắc xi, thì tôi đã đúng giờ, hoặc sớm hơn nhiều.

— Nguyên tắc căn bản và sinh tử của nghề tình báo là đến đúng giờ, nếu cần, đúng phút và đúng giây nữa. Đến chậm nguy hiểm đã đành, đến sớm cũng nguy hiểm không kém.

— Lần sau, tôi sẽ ráng đến đúng giờ.

— Tôi tin ở cô. Vì tôi không muốn có sa vào tay phản gián. Hắn cô đã biết từ nhiều tuần nay phản gián gia tăng công tác theo dõi và kiểm soát. Cô có 2 điểm bất lợi : thứ nhất, là nhân viên của ông Hoàng, thứ hai, vì cô quá đẹp. Nhân viên của ông Hoàng thường bị phản gián đề ý từng ly, từng tí, hờ hênh là mất mạng như chơi. Cô quá đẹp, đi tới đâu, đàn ông nhìn theo tới đấy.

— Sắc đẹp do Trời phú cho, tôi giấu đi sao được ?

— Tôi không yêu cầu giấu đi, nhưng tôi không

muốn cô phò ra một cách khiêu khích như thế.

— Ông không có quyền phê bình sở thích riêng của tôi. Tôi gặp ông vì công việc. Còn tôi xấu xí, hay đẹp dễ, tôi mặc áo kín đáo hay, hở hang là quyền của tôi.

— Tôi cũng đến đây vì công việc, không phải để ngắm bộ ngực gầy như lửa lò của cô sau chiếc áo đầm cũn cốn và mỏng dính. Lần sau, tôi ra lệnh, cho cô phải mặc áo dài kín đáo và đúng đắn. Nếu không...

Nàng vùng vằng đứng dậy :

— Ông đàn áp tôi quá sức. Tôi không hợp tác với ông nữa.

Người lạ mặt cười nhạt :

— Cái trò con nít lên ba ấy đã cũ rồi, cô đừng đóng lại nữa, chớng mắt lăm. Nếu cô là người khác, thì cô mặc áo đầm hở ngực, chứ nếu trần truồng nữa, tôi cũng mặc kệ. Nhưng cô lại là nhân viên dưới quyền tôi, vì an ninh chung, tôi có bổn phận cảnh cáo cô. Tôi đã bảo nhiều lần mà cô không nghe : đêm nay, cô vẫn tiếp tục đeo một bèn thẳng Văn Bình.

Quỳnh Bích ngồi im, mắt đỏ hoe. Bộ điệu tàn nhẫn, người lạ tiếp :

— Tôi không cấm cô tìm tình yêu, tôi không cấm cô đi chơi hoặc về phòng họ. Song tôi cấm cô cặp kè với thằng Văn Bình vì nó là một kẻ nguy hiểm, có thể nói là kẻ nguy hiểm nhất ở châu Á. Nếu cần, cô chỉ được phép giao dịch với nó trên phương diện chuyên môn thuần túy. Giả vờ yêu nó để lấy tin, thế thôi.

Nàng thở dài :

— Tôi già dối quá nhiều rồi, không thể già dối thêm nữa. Vì thương gia đình, tôi đã nhận lời hợp tác với ông. Ông đừng bắt tôi phải liêu.

— Hừ, cô dọa làm liêu. Đêm nay, nằm một mình, vắt tay lên trán, tôi tin cô sẽ nghĩ khác. Nhờ chúng tôi, mẹ cô đã khỏi bệnh lao phổi, ngày nay đã khỏe mạnh, các em cô được sang Trung hoa học hành. Trong trường hợp cô thay đổi ý kiến, gia đình cô sẽ là nạn nhân trước tiên. Sau đó đến cô. Cô đừng quên chúng tôi là những người rất tàn nhẫn. Khi cần, chúng tôi có thể hạ sát hàng ngàn, hàng vạn người vô tội.

Hắn rút túi, đưa cho Quỳnh Bích một cái phong bì dán kín. Nàng từ chối :

— Cảm ơn ông. Tôi không cần tiền.

— Cô không lấy tiền, tùy ý. Nhưng tôi, tôi cần cô ký tên vào biên lai.

Ngẫm nghĩ một phút, Quỳnh Bích bỏ phong bì đựng tiền vào xắc, rồi hạ bút ký. Người lạ mặt hỏi :

— Tài liệu đâu ?

Nàng đặt lên bàn một cái hộp nhỏ bằng bao diêm.

— 10 tài liệu cả thảy. Một số liên quan đến vụ Lê Tùng.

— Yêu cầu cô theo dõi vụ này thêm nữa. Vụ Lê Tùng được coi là trọng tâm công tác của Tổ chức.

— Lần sau, lời hy vọng sẽ chụp được nhiều hơn.

— Thành thật khen ngợi cô. Cô còn bao nhiêu phim ?

— Ba cuộn.

— Cô có thể dùng đủ trong hai tháng. Trong điều kiện an ninh hiện tại, tôi quyết định tạm đình những cuộc gặp gỡ trực tiếp. Lần sau, cô đừng tới đây nữa. Ngày mai, tôi sẽ trả nhà. Nếu có tài liệu cần chuyển gấp, cô hãy đăng rao vặt lên báo Quyết Tiến, theo thể thức như sau : đăng ở trang 6, trong 2 ngày liền tiếp, nói là ông khách muốn mua chiếc xe gắn máy Honda 50 phân khối, đã trả giá 48.500 đồng ở đường Nguyễn Duy Dương xin tôi gặp gấp người bán để thương lượng.

Mẫu rao vặt được đăng báo vào buổi chiều thì ngay tối hôm ấy, từ 8 đến 9 giờ, cô mang tài liệu bỏ vào hốc cây đã định trước trên đường Lê Quý Đôn, trước cửa trường tiểu học Pháp Jean Jacques Rousseau. Sau khi tôi lấy tài liệu, tôi sẽ báo cô biết bằng cách đăng rao vặt lên báo Chính luận, nói là sẽ trọng thưởng 7.000 cho ai tìm được con chó bẹt-giê lông dài, màu vàng đen. Tôi sẽ đề địa chỉ ma ở đường Yên Đổ. Địa chỉ này là của ngoại kiều đi vắng, và không biết tiếng Việt. Có nhớ chưa ?

— Nhớ.

— Cô đọc lại tôi nghe.

Quỳnh Bích lặp lại không sai một chữ. Gã lạ mặt tắt máy thu thanh :

— Mời cô xuống trước.

Nàng hỏi hẳn, giọng lo lắng :

— Thưa, có thư của mẹ tôi không ?

Hắn đáp cộc lốc :

— Không.

Thấy nàng sịu mặt, hẳn tiếp :

— Lệnh của trung ương cho biết toàn thể cơ

sở bị báo động nên không thể mang thư từ vào trong này được. Tôi vừa điện về đêm qua, và ngoài kỳ phúc đáp rằng có một bức thư gửi cho cô, song chưa kịp chuyển vào. Đạo này, phải dùng lộ trình Nam vang-Tây ninh nên hơi lâu. Sớm ra cũng 10 ngày. Chậm thì ba đến bốn tuần lễ. Có yên tâm, tôi luôn luôn nghĩ đến cô và gia đình cô.

Ngon đèn ống được tắt. Căn phòng chìm lại vào bóng tối hãi hùng. Quỳnh Bích nghe đàn chuột đuổi nhau kêu chít chít trên mái nhà.

Khi trời bên ngoài làm nằng dễ chịu. Trong nửa giờ đối diện người lạ mặt, nằng có cảm giác như một khối sắt lớn đè xuống ngực, khiến nằng nghẹt thở.

Một giọt nước mắt đột ngột lăn trên gò má. Nằng khóc lúc nào mà thậm tâm nằng không biết. Tự nhiên, nằng đau quặn trong tim. Nằng muốn hét lên một tiếng :

— Văn Bình ơi !

Nhưng nằng lại run lẩy bẩy. Nỗi sợ ghê gớm đang lùa vào lòng nằng. Ra đến đầu hẻm, nằng gọi tắc xi, trèo lên, thu hình trong góc. Nằng cảm thấy sợ ánh sáng, sợ tiếng ồn quen thuộc của Sài Gòn ban đêm, Sài Gòn thân yêu của nằng. Và nằng sợ cả chính nằng nữa.

Cuộc đời của nằng sẽ được định đoạt trong đêm nay.

Định đoạt trong đêm nay...

Ngồi trong quán giải khát, Phạm Huệ nhìn ra đường Hai Bà Trưng.

Xe cô vẫn chạy như mắc cửi. Hần uống một

hơi ba chai la ve 33 ướp lạnh vẫn chưa hết khát. Bao tử của hần là cái hũ chìm, đồ bao nhiêu chất men vào cũng không đầy. Uống huyết ky phải cả chai hần mới chệnh choáng, hưởng hồ la ve... đồ la ve hạng bét chỉ có 11 độ rượu.

Phân cuộc Bru điện Tân định vắng tanh. Từ 6 giờ chiều, cửa trong cửa ngoài đã đóng im ỉm. Phạm Huệ để ý đến thùng thư sơn vàng bên trái.

Hần mỉm cười ra vẻ khoái trá. Vì hần vừa nhớ đến lời dặn của huấn luyện viên trong trường tình báo :

— Hoạt động trong vùng địch, thì phương pháp thông tin liên lạc an toàn nhất là hộp thư chết. Trao tài liệu, báo hiệu cho nhau mà không giáp mặt nhau, gọi là dùng hộp thư chết. Hộp thư chết thường là hốc cây, kẽ hở trong tường, hàng rào, cột điện, ghế công viên... Tài liệu được thu nhỏ lại rồi bỏ vào đấy.

Phạm Huệ hoạt động ở Sài Gòn được gần một năm. Hần đã dịch thân tìm ra một số hộp thư chết để liên lạc với thượng cấp. Hần khoái nhất hộp thư chết ở phân cuộc Bru điện Tân định. Nhân viên bưu điện không thể ngờ được tổ chức của Phạm Huệ đã dùng thùng thư màu vàng treo ngoài cổng làm hộp thư chết.

Trả tiền xong, Phạm Huệ băng sang bên kia đường. Hần giả vờ lục túi lấy phong thư. Trong khi ấy, bàn tay trái của hần sờ soạng bên dưới thùng thư. Hần nhận ra một miếng keo dán chặn lên một que diêm gãy. Đó là ám hiệu của thượng cấp.

Thượng cấp ra lệnh cho hần đến trình diện càng sớm, càng hay.